

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **Ing. J. D.**, zastoupeného Mgr. Davidem Černým, advokátem se sídlem Horní nám. 365/7, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 9. 10. 2013, č. j. MSK 141566/2013, sp. zn. DSH/31947/2013/Lip, **o dopravním přestupku**,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 10. 2013, č. j. MSK 141566/2013, sp. zn. DSH/31947/2013/Lip žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 31. 7. 2013, č. j. SMO/269507/13/DSČ/Jaš, sp. zn. S-SMO/147701/13/DSČ, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 4 písm. c) a § 6 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, písm. k) téhož zákona. Přestupku se měl dopustit tím, že dne

17. 4. 2013 v 15:08 hod. v obci Ostrava-Vítkovice, na ulici Místecké, u benzinové stanice OMV, ve směru jízdy do centra, řídil motorové vozidlo tovární značky BMW, RZ X, v místě, kde je svislým dopravním značením (B 20a – „Nejvyšší dovolená rychlost“) stanovena rychlost jízdy nejvýše 80 km/h, přičemž mu byla naměřena silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI okamžitá rychlost 106 km/h, po odečtení možné odchylky měření zařízení 3 % (při rychlosti nad 100 km/h), jel nejmeně 102 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 20 km/h a více, dále u sebe při řízení motorového vozidla neměl řidičský průkaz. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 3.500,- Kč a současně byl žalobce zavázán zaplatit náklady správního řízení spojené s projednáním přestupku v paušální výši 1.000,- Kč ve smyslu ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“).

Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, přičemž namítal především nesprávný postup správního orgánu I. stupně, který konal ústní jednání bez přítomnosti žalobce, a to přes řádnou omluvu žalobce ze zdravotních důvodů. Doplněním žaloby ze dne 17. 12. 2013 žalobce argumentačně obohatil svou žalobu o řadu věcných tvrzení, která podložil především judikaturou Nejvyššího správního soudu. V souvislosti s nedůvodně „odmítnutou“ omluvou došlo dle žalobce k porušení jeho práva na spravedlivý proces, konkrétně tím, že se nemohl zúčastnit výsledku svědka (zasahujícího policisty) a žalobce se nemohl seznámit s podklady rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V doplnění odvolání též žalobce nově namítl, že pokud mu byla naměřena rychlost 102 km/h, pak se jedná o marginální překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, když v místě spáchání dopravního přestupku byla nejvyšší povolená rychlost 100 km/h. Konečně má žalobce za to, že rozhodnutí žalobou napadené je nepřezkoumatelné, neboť postrádá vymezení subjektivní stránky přestupku.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že omluva žalobce nebyla včasná, neboť nebyla učiněna tak, aby ji správní orgán obdržel s dostatečným časovým předstihem před ústním jednáním, ačkoli tomu nebránily žádné překážky, a nebyla ani bezodkladná, neboť nebyla učiněna bez zbytečného odkladu poté, co se žalobce dozvěděl o existenci překážky, která mu bránila se k jednání dostavit. Dále předložené doklady neprokazují tvrzení žalobce, že se nemohl pohybovat a měl nařízen klid na lůžku.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 10. 2013, č. j. MSK 141566/2013, připojeným správním spisem žalovaného sp. zn. DSH/31947/2013/Lip, připojeným správním spisem Magistrátu města Ostravy sp. zn. S-SMO/147701/13/DSČ, výsledkem svědkyně P. K. a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 s. ř. s.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu Magistrátu města Ostrava vzal v daném případě krajský soud za prokázány

následující skutečnosti, které mají bezprostřední vztah k jednotlivým žalobním bodům:

- z oznámení přestupku, že žalobce dne 17. 4. 2013 v 15:08 hod v obci Ostrava, na ulici Místecké, OMV, ve směru jízdy do centra, řídil motorové vozidlo tovární značky BMW, RZ X, v místě, kde je dopravním značením stanovena rychlost jízdy nejvýše 80 km/h, přičemž mu byla naměřena silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI okamžitá rychlost 106 km/h, žalobce dále nepředložil řidičský průkaz a ani občanský průkaz. Oznámení žalobce odmítl podepsat;
- z úředního záznamu ze dne 17. 4. 2013 podepsaného pprap. M. Z., že obsahuje uvedení stejného přestupku žalobce. K tomuto záznamu byl připojen snímek motorového vozidla žalobce BMW, RZ X, fotografie žalobce, fotografie osvědčení o registraci vozidla a záznam měření radarem – naměřená rychlost 106 km/hod v době 15:08:11 hod. Současně k uvedenému záznamu byl připojen ověřovací list silničního radarového rychloměru č. 8012-OL-70325-12, z něhož je zjištělé, že měl platnost ověření do 26.11.2013;
- z předvolání k ústnímu jednání ze dne 27.6.2013, že je doručoval Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností žalobci s tím, že jej předvolal na den 31. 7. 2013 v 9.00 hod. Toto předvolání žalobce převzal oproti vlastnoručnímu podpisu na doručence dne 8. 7. 2013
- z přípisu žalobce, který byl podán na poště Ostrava 4 dne 30. 7. 2013, že žalobce správnímu orgánu I. stupně oznámil, že z jednání plánovaného na 31. 7. 2013 omlouvá, neboť trpí silnými bolestmi zad, které mu zabraňovaly v pohybu, měl nařízený klid na lůžku – přílohou tohoto přípisu bylo rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 28. 6. 2013 a výměnný list - poukaz ze dne 25. 7. 2013, z těchto listin bylo zjištěno pouze to, že dne 28. 6. 2013 bylo MUDr. J. M. rozhodnuto o dočasné pracovní neschopnosti žalobce a dne 25. 7. 2013 podstoupil kontrolní vyšetření s trvajícím pracovní neschopností;
- z protokolu o ústním jednání správního orgánu I. stupně ze dne 31. 7. 2013, že byl projednán přestupek žalobce bez jeho přítomnosti;
- z výměnného listu – poukazu ze dne 28. 6. 2013, který byl žalobcem předložen spolu s odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že se u žalobce vyskytovaly pohybové obtíže a lékařem byl určen způsob léčby klidem na lůžku;
- z výsledku svědkyně K., že tato převzala od žalobce zásilku s omluvou z ústního jednání den před konáním ústního jednání s tím, že ve stejný den tuto zásilku předala k doručování poště.

Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 10. 2013.

Krajský soud shrnuje, že žalobce se o konání ústního jednání před správním orgánem I. stupně dozvěděl dne 8. 7. 2013, přičemž o důvodu nemožnosti účastnit se ústního jednání věděl ode dne 28. 6. 2013, neboť od tohoto dne byl v pracovní neschopnosti. Následně dne 25. 7. 2013 žalobce podstoupil kontrolní vyšetření s tím, že pracovní neschopnost trvala i po tomto datu. Soud se nejprve zabýval stěžejní námitkou žalobce, kterou žalobce brojí proti konání ústního jednání bez jeho přítomnosti. Co do včasnosti podání omluvy z předmětného ústního jednání žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As

9/2009-74; stěžejní myšlenkou tohoto rozhodnutí, jež žalobce cituje, spočívá v okolnostech, které brání předvolanému v tom, aby se dostavil k ústnímu jednání před správním orgánem a zároveň mu znemožňují se omluvit dopředu, Nejvyšší správní soud na tomto místě dospěl k následujícímu závěru: „*Obecně proto náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu. Jestliže tedy v tomto konkrétním případě byl žalobce v době pracovní neschopnosti od neděle 13. 4. 2008 až do pátku dne 18. 4. 2008 upoután na lůžku ve svém bydlišti...*“ – Krajský soud upozorňuje na zásadní odlišnost mezi případem řešeným v tomto rozsudku Nejvyšším správním soudem a v nyní projednávané věci, která spočívá v tom, že ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem došlo k situaci, kdy byl obviněnému z přestupku nařízen klid na lůžku takřka bezprostředně před ústním jednáním a nemohl se z tohoto důvodu omluvit ještě před jednáním. Naproti tomu v dnes projednávané věci žalobce věděl o důvodech omluvy již při obdržení předvolání k ústnímu jednání, které bylo žalobci doručeno 23 dnů před konáním jednání; žalobce měl tedy dostatek prostoru pro podání omluvy s větším předstihem než je pouhý jeden den před ústním jednáním. Soud se tedy v otázce včasnosti podání ztotožňuje se závěry žalovaného, přičemž na shora uvedeném nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce, že předpokládal, že se jeho stav do ústního jednání zlepší, což se nestalo. Žalobce dále podotkl, že se v jeho případě nemohlo jednat o účelovou (obstrukční) omluvu, neboť se jednalo o omluvu první, řádně doloženou a odůvodněnou, přičemž citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 7 As 3/2011-52 – Krajský soud dává v tomto bodě žalobci částečné zapravdu, neboť jeho omluvu nelze hodnotit jako obstrukční, přičemž by citované rozhodnutí plně dopadalo na předmětnou věc, nicméně je potřeba připomenout, že žalovaný nehodnotil omluvu jako obstrukční, ale jako nikoli včasnou a nedůvodnou, protože se tato námitka stává bezpředmětnou. Soud shrnuje, že s ohledem na shora uvedené, nebyla omluva podána včas, tj. bezodkladně [srov. ust. § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“ nebo „s. ř.“)] a správní orgán I. stupně nepochybil, pokud konal ústní jednání bez přítomnosti žalobce. Avšak ani za předpokladu, že by soud dospěl k opačnému závěru, tj. že omluva byla podána včas, nebylo by možno žalobě vyhovět, neboť omluva nesplňovala ani další obligatorní předpoklad řádnosti, tj. náležitost a důvodnost omluvy (srov. ust. § 59 s. ř. a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích), když z přiložených dokladů přímo neplyne, že žalobce nebyl fakticky schopen se k ústnímu jednání dostavit, a to též s přihlédnutím ke skutečnosti, že byl schopen se několik dní před jednáním dostavit ke svému ošetřujícímu lékaři ve vzdálenosti přibližně 300 km od místa bydliště žalobce (vzdálenost mezi Ostravou a Kutnou Horou).

Žalobce v žalobě poukazuje na skutečnost, že s ohledem na jeho nepřítomnost na ústním jednání se nemohl účastnit ani výslechu policisty M. Z. a nemohl se seznámit s podklady rozhodnutí. Krajský soud k těmto bodům žaloby konstatuje, že obsahem správního spisu je protokol o ústním jednání ze dne 31. 7. 2013, jež obsahuje záznam o jednotlivých listinách, jež správní orgán I. stupně použil jako podklad pro své rozhodnutí (v souladu s ust. § 53 odst. 6, věty první správního řádu), kterého se žalobce neúčastnil, a to bez náležité omluvy, přičemž byl řádně předvolán (jak podrobně rozebráno výše). Ze správního spisu je patrné, že správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování z důkazů, které byly ve správním spise založeny před ústním jednáním. Při ústním jednání, jehož se žalobce neúčastnil, provedl

správní orgán I. stupně výslechy zasahujícího policisty. Žalobce měl možnost se všemi podklady seznámit a vyjádřit se k nim kdykoliv předtím, ale i při ústním jednání dne 31. 7. 2013. Této možnosti, jak bylo uvedeno výše, však nevyužil. Za této skutkové situace nebylo třeba, aby správní orgán I. stupně stěžovatele zvláště vyzýval k projednání podkladů rozhodnutí. K tomu shodně k prakticky totožné situaci Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 12. 5. 2011, čj. 9 As 76/2010: „...smyslem ustanovení § 36 odst. 3 s. ř., který stanoví, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je jim umožnit, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí měli možnost uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, resp. aby mohli učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že tento smysl byl v daném případě naplněn, neboť stěžovateli v nyní posuzovaném případě nebyla jakýmkoli způsobem upřena možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně správní orgán postavil své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k námitce porušení práva na spravedlivý proces uzavírá, že neshledal, že by bylo jakýmkoli způsobem stěžovateli odepřeno jeho procesní právo se účastnit ústního jednání, během řízení navrhopvat důkazy a sdělovat svá stanoviska k věci, ani že by mu bylo znemožněno se seznámit s podklady rozhodnutí. Naopak naznal, že to byl sám stěžovatel, kdo nebyl činný a svá zákonem zaručená práva si řádně nehájl, ačkoli o následcích svého jednání byl řádně poučen. Proto tyto námitky směřující proti porušení práva na spravedlivý proces neshledal důvodnými.“ Soud k této námitce uzavírá, že neshledal, že bylo jakýmkoli způsobem žalobci odepřeno jeho procesní právo se účastnit ústního jednání, během řízení navrhopvat důkazy a sdělovat svá stanoviska k věci, ani že by mu bylo znemožněno se seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce v souvislosti s touto námitkou odkazuje na řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, přičemž z nich selektivně cituje závěry, které na danou věc nedopadají vůbec nebo pouze zdánlivě – ve všech zmíněných rozhodnutích se rozhodovalo o odlišené procesní situaci než, jak je tomu v dnes posuzované věci: (i) k otázce výslechu zasahujícího policisty žalobce cituje několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterými byl vysloven závěr, že osobě obviněné z přestupku náleží procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z trestného činu, tedy i právo vyslýchat svědky – krajský soud konstatuje, že zmíněného práva nebyl žalobce zbaven postupem správních orgánů, nýbrž svou neúčastí na ústním jednání se tohoto práva doprovodně vzdal; (ii) k otázce nemožnosti se vyjádřit k podkladům rozhodnutí žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002-41, který však řešil procesně odlišnou situaci, kdy poučení o možnosti seznámení se s podklady rozhodnutí bylo dáno v samotném oznámení o zahájení řízení o přestupku, tedy ne bezprostředně před rozhodnutím samotným a předtím než správní spis obsahoval všechny důkazní prostředky, které správní orgán využil jako podkladu pro rozhodnutí (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8Afs 21/2009-248), avšak v dnes projednávané věci bylo správním orgánem I. stupně dáno toto poučení spolu s předvoláním k ústnímu jednání, tedy v době, kdy již správní spis obsahoval všechny podklady mimo svědecké výpovědi, jež byla provedena na ústním jednání. Krajský soud tedy uzavírá, že shora popsané žalobní námitky jsou nedůvodné a plně na ně dopadá názor vyslovený Nejvyšším správním soudem ve shora citovaném rozsudku ze dne 12. 5. 2011, čj. 9 As 76/2010.

K námitce žalobce, že se v jeho případě jednalo o marginální překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy o pouhé dva km/h, krajský soud konstatuje, že tento

závěr žalobce byl správními orgány vyvrácen, když správní orgán I. stupně z provedeného dokazování, především ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty, zjistil, že nejvyšší povolená rychlost jízdy byla v daném místě upravena dopravním značením na 80 km/h, nikoli 100 km/h, jak tvrdí žalobce. Zasahující policista uvedl, že *„Sdělil jsem mu, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost, která je v daném úseku stanovena dopravním značením 80 km/hod., které jsme před měřením kontrolovali projetím úseku a dopravní značení bylo v pořádku.“* Soud pro shora uvedené shrnuje, že ani tato žalobní námitka není důvodná.

A konečně poslední námitkou žalobce napadá přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného s ohledem na absentující vymezení subjektivní stránky přestupku, vymezení materiální stránky přestupku a odůvodnění uložené sankce a její výše – krajský soud dospěl k závěru, že tato námitka je zcela nepřípadná, přičemž konstatuje, že správní řízení před správním orgánem I. stupně jakož i před odvolacím správním orgánem (žalovaným) tvoří jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39) a odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (srov. § 89 odst. 2 s. ř.). Správní orgán I. stupně se dostatečně vypořádal jak se subjektivní, tak i s materiální stránkou předmětného přestupku a rovněž neopomněl náležitě odůvodnit druh a výši uložené sankce, to vše na páté straně svého rozhodnutí v odstavci druhém a následujících. S ohledem na obecnost námitky žalobce, který neuvedl v čem konkrétně správní orgány při hodnocení uvedených kritérií neobstály, soud přezkoumal napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně k této námitce jako celek, přičemž nedospěl k žádnému pochybení správních orgánů, když správní orgán I. stupně správně (byť mírně) hodnotil zavinění žalobce jako nedbalost nevědomou, když předpokládal, že žalobce minimálně nevěděl, že *„svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač tak vzhledem k okolnostem (řídil motorové vozidlo v obci v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena dopravním značením) a svým osobním poměrům (je držitelem řidičského oprávnění a je tedy povinen dodržovat dopravní značení a plnit povinnosti řidiče, tedy mít u sebe řidičský průkaz) vědět měl a mohl“*; k sankci pak správní orgán I. stupně uvedl, že *„Při ukládání druhu a výměry sankce správní orgán postupoval v souladu s ustanovením § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a přihlédl k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání, následkům, k okolnostem, míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele... uložil správní orgán sankci ve spodní polovině sankčního rozpětí... uloženou sankci považuje správní orgán za adekvátní a dostačující k naplnění výchovného účelu, který je tímto sledován.“*

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se nákladů řízení vzdal (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu

v Brně, a to písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 3. září 2015

JUDr. Petr Indráček
samosoudce